

(دکتاب نوم – داستاډ شفقت (ناول

لیکوال – رفیع اللہ علی حیدر وردک

دلیکوال سره اړیکه

0797335830

0730432762

زما لیکل شوی ناولونه – غم او

هجران – دخور او ورور ارمان –

دزور مینه – نیمگړی ژوند –

دکتاب په اړه – کتاب اول سر کی

داستاډ او دا شاکر کیسه ده دهقی

وروسته بیامینه شروع شوی

Ketabton.com

دلیکوال پیژند کلوي - لیکوال رفیع
الله علی حیدر د شنیز دښکلی قریه او
دسیداباد دولسوالی او میدان وردگو
دولایت دی

دلیکوال خبری

کرانو او محترمو لوستونکو په دی
هیله چی روغ او جوړ به یاست زه
ستاسو ورور رفیع الله علی حیدر
وردگ دا هیله لرم چی ستاسو زما
ناول دخوښی وړ وگرځی ستاسو هیله
لرم چی په ژوند کی د دریو کسانو
زیات احترام کوی اول ستاسو مور
دوهم ستاسو پلار او دریم ستاسو
استاذ نو زه لتاسو هیله کوم په ژوند
. کی پیر احترام کوی

ستاسو ورور . رفيع الله على حيدر
وردگ

. دماشومتوب دوره وه
خوندوره دوره وه نه غم اونه بل کوم
مشکل نه پيژندو
بس روانه وه ژمی وو واوري پرتي
وي.
. مورپه واوره کي ډير ساعت تير وو
سهار او ماسپينين به جومات ته
تللم.
قرآنکريم مي ملاصاحب څخه شروع
کړي وو.
زيات خوند يي کولوبس زيات مي زده
کيدلو.
. ملا صاحب به ماته ډير آفرين ويل
زه تری مننه کوم چی زه یی تشویق

. کولم .

. قرآنکریم می ښه په ترتیب زده کړو .

.نوبیا می په تجوید باندی شروع کړو .

بس نو پسرلی شوو او زما پلار زه

.بوتللم مکتب کی شامل کړم .

نو مکتب هم شروع شوو ماته یی

. کتابونه راکړل .

درس مو وویلا راغلم کورته کتابونه

.می ښه پوښ کړل .

سبا بیا لارم مکتب ته درس مو وویلا

. وخت تیریده .

.په همدغه شان به مکتب ته تللم .

. دری کاله وخت تیر شوو .

زه هم په دریم صنف کی وم او تر

.دریمه اول نمره وم .

دریم کی یو استاذ زه ډیر تختی ته

پاخولم او پوښتنی به یی هم راڅخه

ډير کولى.

بيا به چى ما دهغى پوښتنى حل نکره

.نو به يى ښه سم وهلم

زما ډير فکر خراب وو چى استاذ ولى

. داسى کوى

کوم مشکل لرى بى احترامى خو مى

. يى هم نه ده کړى

خو هيڅ نه پوهيکم دا کال هم تير

.شوو

زه بيا اول نمره شوم

.بيا نوى تعلمى کال شروع شوو

هغه استاذ بيا زموږ دصنف ورسره

.رياضى کتاب شولو

زما په رياضى سم سر هم نه

.خلاصيدو

فکر مى خراب شوو چى دا استاذ به

. بيا هغسى کوى

خو بله ورخ هغه استاذ زموږ کره
راغلی وو.

زه لارم ترڅو چای وروږم خو چی له
کوټی ووتم اوپه بوټو پښو کولو اخته
شوم.

چی زما پلار هغه استاذ ته وویل چی
زما زوی څنگه دی درس یی زده کیږی
کنه .

استاذ ورته وویل هو ماشاءالله زه یی
ډیر تشویق کوم او ډیری پوښتنی تری
کړم په دی خاطر چی کوبښښ وکړی
اوپه راتلونکی کی ښه تکره شی

نو ما له ځان سره وویل چی دا وهل
او ډیری پوښتنی چی یی کولی دا چل
وو.

نوزه تری ډیر خوشال شوم او استاذ
. داهم وویل

چی زما زوی نشته نو دخپل زوی په
شان ورسره مینه لرم او دخپل زوی
په شان ورسره کمک کوم
زه ډیر خوشاله شوم نو می چای
. وروږو او زه بیرته بیرون ته لارم
زما مور مخکی له دنیا تللی وه خو
. پلار می وو
. کور کی یو زه او یوه خور او پلار وو
بس ژوند روان وو دا مکتب تر نهم
. ټولگی وو
نو لارم بلی لیسی ته هلته لږ نابنده هم
وم
زما پلار مریض شوو روپی هم راسره
. نه وی
نو می ځمکه او لږ نور شیان می خرڅ
. کړل
پلار می بوتلا کابل ته هلته یی بستر

ڪڙو

.خو حالت يي ورڻ تربي خرابيدو

زه ڊير خفه وم ڪه همداء يو پلار مي

وو.

نور ڇوڪ مي نلرل ڪابل ڪي راته

وويل چي بايد زه مي پلار پوڻم

. پاڪستان ته

ماويل ڊاڪٽر صيب ته لڙ ڪوئڻن وڪڙه

.

خو ڊاڪٽر راته وويل ما خيل ڪوئڻن

.وڪڙو

.خو نڪيري ماويل سمده

اوس نو ڇنگه وڪڙم پاڪستان ته خو

. پاسپورٽ پڪار دي

.زه نو دا پاسپورٽ ڇنگه ڪڙم

. خو نور مي توان نه وو

يو نفر ته مي وويل چي زما سره په

.پاسپورٽ جوڙولو ڪي ڪمڪ وڪڙه

مگر هغه ويل چي زه كار لرم ستالپاره
خو زه خپل كار نشم پريښوي
او يو رقم درسره ځم چي ماته
دورځي 400 افغاني راکوه
ماله مجبوري ورته وويل سمدې درکوم
يې.
سړي مي سره روان کړو دا سړي زما
کليوال وو
. بس نو پاسپورت جوړ شول
خو دلته بل مشکل دا وو چي زه په
پاکستان کي بلد هم نه وم
. بيا مي فکر خراب شوو
. خبر شوم چي هغه معلم تکاوط شوي
او تللي کابل ته
. نو ما فکر وکړو چي ورشم
خو سبا ور روان شوم داستاذ کورته
. ورسيدم .

استاذ زه نه پيڙندم خو چي خان مي
ورته معرفي ڪرو ڊير خوشاله شوو
او دلاس يي ونيولم ڪورته يي بوتلم
. چاي او ڊوڊي مو وخوره
. ما ورته ٽوله ڪيسه وڪره
استاذ چي مي ڪيسه واوريده نو ڊير
. خفه شوو ماته يي ڍاڍ ڪيرنه راکره
ما ورته وويل چي اوس پاڪستان ته
خم خو زه نابلدہ يم
استاذ ويل هيخ يي په ڪيسه ڪي نشي
.
. زه خو شته يم
داستاذ دي خبري مي زره ڊير قرار
ڪرو.
. ماتري مننه وڪره
استاذ خپلي لورگاني دڪاڪا ڪره
واستولي زما خور يي هم دهغه استاذ
. دلورگانو سره واستوله

. زما سره روان شوو پاکستان ته
په لټره روان وو زما فکر ډیر خراب
وو چی دابه څنگه کیږی
استاذ راباندی غږ وکړو علی ولی
. داسی فکر کی ډوب یی
. ما ویل نه یم ډوب استاذه
سمده ډیر سوچ مه کوه الله پاک
. مهربانه دی
داستاز خبرو به می زړه ته قرار
. راکولو
پلار می ویده وو ما او استاذ په خبرو
. لکیا وو
چی پلار می ویښ شوو ماورسره
. خبری وکړی چی پلار جانه څنگه یی
ویل اوس لږ ښه یم استاذ یی چی
ولیدو نو ډیر خوشاله شوو ما خوب
. نه وو کړی خوب زنگولم

پلار او استاذ په خبرو لگیا شول زه

ويده شوی وم

ښه خوندور ويده شوی وم گورم چی

. شور ماشور دی

ډیر په ویره کی پاخیدم گورم چی

پاکستان په باډر یی یو افغانی ماشوم

.ويشتلی وو

لاره بنده وه زما ورباندي زړه درد

. وکړو

مازديگر وو زه له موټر ښکته شوم

دهلک سر ته یوه پیغله جنی ناسته

وه.

بیخی زیات داسی یی ژړل چی زه یی

. هم په ژړا کړم

. زه ورغلم غږ می ورباندي وکړو

. خوری بس دی په ژړا خو څه نکیرپی

خو هغی په ژړا کی داسی راته وویل

چی زما همدا یو ورور وو نور څوک
نلرم .

. زما ورته زیات زړه پری وسوزیدو
دځان سره می وویل چی دا پښتانه
په گوم گناه دومره ځوریگی
پلار او استاذ می هلته په موټر کی
ناست وو .

. ما دمازدیگر لمونځ وکړو
هغه هلک او جنی دافغانستان
عسکروپه موټر کی خپل کور ته
واستول .

زه هم لارم موټر ته استاذ او پلار سره
می خبری وکړی .
نو اوس خدای خبر چی لار به څه
وخت خوشی شی .
بس نو ماښام شوو ماښام لمونځ مو
وکړو .

چی یو افغانی عسکر راغلو ډیر په
تیبټ اواز یی وویل .
له موټرو بښکته شی او شاته ته لار
شی .
ما ورته وویل ولی عسکره څه کیسه
ده .
هغی راته وویل ځوانه امر نه راځی
. زه دهغی خور دورور انتقام اخلم
. ماویل سمده پر ځان فام کوه
. ویل سمه ده ځوانه
موډ چی داسی لږ شاته لارو چی
دټوپکو درز او دروز شوو
څه کم یو ساعت جنگ وشو جنگ
. خلاص شوو
. یو افغانی عسکر شهید شوی وو
او دوه نور ټپیان وو
لږ وروسته دپاکستان او افغانستان

. عسکرو جرگه وکره
خو دپاکستان عسکرو ویل چی هغه
افغانی عسکر ژوندی موږ ته په لاس
راکړی راکړی.
. ډیر تینګاری کولو
. خو دافغانستان عسکرو هم نه منل
پاکستان ټانګان او نوری وسلی یی هم
راوړی .
خو دافغانستان داسی وسلی هم
نلرلی.
ویل یی یابه هغه عسکر موږ ته په
لاس راکوی .
. یانو جنګ ته تیاری وکړی
نو دافغانانو خو بیا ځان ته غیرت دی
ویل راځی نو تاسو هم تیاری وکړی
چی سره معلوم یی کړو
خو بیا دپاکستان عسکرو ویل چی

. عسکر له وظیفی لری کړی
نو دا خبره دافغانستان عسکرو هم
ومنله ځکه بیدون له دی یی هم له
وظیفی لری کولو له امر یی سر غږونه
کړی وه.
کله چی له عسکر نظامی شیان
. اخیستل
نو دی هغه عسکر یوه خبره می اوس
هم یاده ده.
ویل زما دهر افغانی لپاره سر قربان
دی .
. نو دا وظیفه بیا چیشی ده
ما می دخپل افغان ورور انتقام
واخیست
. نو ټولو ورته چکی وهلی
دپاکستان 6کسان مړه او څلور ټپیان
وو.

زما ورباندی ډیر زړه بڼه وو
لاره بنده وه او اوزه وه چی لس شپي
به لار بنده وی .
نو زموږ پلار او استاذ ډیر فکر خراب
وو چی دا لس شپي به څنګه تیروو .
خو یو دم استاذ ویل چی زما دملګری
. دلی لنډ شته .
هله به ورشو ما ویل سمده .
استاذ زنگ ورته وکړو کف یی ورسره
. وکړو .
چی کیسه یی ورته وکړه نو هغی
سړی ویل چی نیم ساعت وروسته زه
زنگ درته کوم .
موبایل یی کټ کړو .
. استاذ ویل بده ورځ یار نلری .
ماویل ولی استاذ څه کیسه ده
هغه ویل دا زما تر ټولو نیږدی ملګری

۹۰ .

چی زموږ د احتیاجی خبری
واوریدو نو موبایل یی کټ کړو
او هیڅ ځواب یی رانکړو په همدی
. خبرو لکیا وو چی زنگ راغی
استاذ ویل زنگ یی راوکړو چی څه
. وایی استاذ ورسره وغږیدو
هغی سږی ویل چیری یاست زه خو
. دلته راغلم
استاذ پیر خوشاله شوو
. هغی سږی موټر راوستلی
. په موټر کی یی ورسوو
استاذ په غوږ کی می ورو وویل
استاذه تا خو ویل چی موبایل یی
راباندی کټ کړو
استاذ موسکی شوو ویل یی خوله دی
. پټه کړه

نو راورسیدو دسری کور ته موږ ته یی
یوو اطاق خانگړی راکړو.
ټول دارتیا وړ سامان یی هم راوړلو
ډوډی یی راوړه زه وږی شوی وم
ډوډی ډیره زیاته مزه وکړه
خو زما پلار ډوډی نشوو خوړلی
. ځکه دهغی په مری کی دانه وه
هغی ته یی شیدی راوړی لږ لږ یی
. وځکی
. دی سړی زموږ ډیر خدمت وکړو
الله پاک دی تری راضی شی
پنځه شپي وخت تیر شوو خبر راغی
. چی دپاکستان لاره خلاصه شوی
نو دي سړی په موټر کی تر باډره
. ورسولو
وخت تیریده چی پاکستان پېناور ته
. ورسیدو

لاړو مسافر خانه کی مو اطاق ونيوو.
سبا لاړو شفاخانې ته ډاکترانو ويل
. چی دا مریض باید عملیات شی
او بله مری ور واچول شی په عملیات
. باندی 80000 کلداری مصرف کیدو
نو عملیات مو هم وکړو لس شپی
.بستر وو
.لس شپی وروسته یی خارج کړو
پلار می ښه وو لږ لږ ډوډی یی خوړله
. راغلو بیرته افغانستان ته
کور ته راورسیدو استاذ لاړو کابل ته
زه هم ورسره لاړم خور می راوستله
خور می داسی خرابه شوی وه بیخی
. زیاته
کور ته راورسیدو خور می چی پلار
.ولیدو نویی په غیږ کی ونيوو
ډیر ډیر یی وژپل زما یی هم ډیر فکر

را خراب کړو.

بس نو ما هم بیرته خپل مکتب شروع

کړو .

وخت تیریده

پلار می بیا ډیر ناروغ شوو بیا مو

. دپاکستان په خوا حرکت وکړو

پاکستان ته ورسیدو

ډاکترانو ویل چی دانه جوړیگی مور

به لږ دوا درکړو چی درد یی ورسره

.قرار وی

. دوا یی راکړه بیرته روان شوو

. افغانستان په خوا را روان شوو

زما فکر هر څه خراب شول ځکه همدا

.یوو پلار می لرلو.

نه پوهیگم چی پاتی ژوند به ځنګه

.کوم.

کورته راورسیدو یوه میاشت وروسته

مو پلار له دنيا لارو
زه او خور می لکه لیونیان داسی
شولو.
ژوند هر څه خراب شول
بغیر دغم او دژړا بل څه نه وو زما
دخور او زما
یوه میاشت همداسی ژړا او غمونه
دمور غمونه هم تازه شول
ډیر خراب ژوند وو بله ورځ هغه
استاذ راغی زه او زما خور یی بوتلو
کابل ته خپل کور ته
زما یی له دی مکتب څخه دکابل
مکتب ته سه پارچه واخیسته
یوځل یی بیا دژوند کولو لپاره پاڅولم
.
استاذ ویل چی مکتب بیرته شروع
کړه زما استاذ داسی شوو لکه پلار
اوس نو په کورکی دری خورانی او

یوزه او استاذ وو داستاذ لورگانی زما
. دخورانو په شان وی

.بس یوئل بیا ژوند سم شوو

ماهه مکتب شروع کړو استاذ لورانی

هم مکتب ته تللی نو ټول به جوړه

.مکتب ته تلو

یوه ورځ یو هلک زما خور داستاذ

لورته څه وویل نو ما ته ډیره غوصه

.راغله هغه هلک می ښه سم ووهلو

هلک ویل ته څوک یی . ماورته ویل

.زه یی ورور یم

هلک ویل بیا داسی نکوم بښنه غواړم

.

. هلک لارو

یو څو انجونی ولاری وی چکی یی

.وهلی ویل دی ته وایی ورور

زما خورانی نو په ټول مکتب کی سر

.لوری شوی

. یوه جنی ډیره ښایسته وه
.زما سره یی ستړی مشی وکړی
.ویل ته خو مخکی نه وی چیرته وی
ماویل هغه پریژده اوس خو دی ولیدم
.
.جنی ویل څومره مغروره یی
ما ویل هو نو څنگه یی کوی مغروره
. خو یم
جنی ویل سمده (میری دوست) ماورته
ویل دا میری دوست څه معنا
راته یی وویل نو په تا یی څه
. نو ما هم ورته هیڅ ونه ویل
کورته راغللم خورانی می ناسکه وی
.خو تر اصلی خورانو ښی وی
بس ژوند روان وو
سبا چی لارم مکتب ته یو ماشوم ماته
. خط راکړو
ویل یی دا خط تاته چا رالیکلی دی

ماتری خط واخیست پکی لیکلی وو
مغرور توب به نکوی کنه دژوند دی
زړه در تورم خبری سمی کره اخلاق
دی سم کره پښنه غوارم میری
دوست.

. او د خط ځواب راته ولیکه

. ماته یی راولیکه

ماورته جواب ونه لیکو لارم خور ته

. می وویل دا میری دوست څه معنا

. هغه راته ویل دا معنا چی زما یاره

وخت تیریده ما ورته هیڅ ځواب ونه

لیکو.

. خو بیا هغی جنی خط رالیکلې وو

ویل چی موږ لس شپې شته یو بیا مو

کور ځی هرات ته هیله کوم دموبایل

. نمبر دی راکړه

. ما هم نمبر ورکړو

زما واتساف نه وو ساده موبایل څخه
می کار اخیستو .

نو سبا یی بیا خط رالیکی وو چی د
واتساف نمبر دی راکړه .

ماورته ولیکل زه واتساف نلرم
بیکاکچی موبایل ته پیغام راغلو زه په
ډوډی خورلو مصروف وم .

خور می موبایل راواخیست ویل
وروره دا خو شخصی پیغام دی
نو زه پوه شوم چی هغه جنی ده
نو چی می وکتلو لیکلی وو .

سلام سنگه یی کورکی دی خیرت دی
ماورته ولیکل الحَفْدُ لِلَّهِ ستاسو
کورکی خیرت دی .

ځواب یی راغلو ویل نه خیرت نه دی

.

. ماویل ولی ولی

. ویل زه نارغه یم .

ماويل ڇنگه نارغه يي.
. ويل يي زړه مي درد کوي په تاپسي
. ٻنه خو زما خو ته نه يي خوبه
نويي ويل زما خوبن يي ستا خوبه
بيا څه کوم
ماويل سمده ټنه شپه ولري
. ويل دومره وختي
ماويل هوو
ويل سمده خو ماته به کله خوب
. راشي دظالم زوي
سهار چي پاڅيدم نو موبایل مي
. چلانډ کړو ډير پيغامونه راغلي وو
ډير شعرونه او غزل يي راليکلي وو
خو زما په موبایل کي روپي نه وي
. ځواب مي ورنکړو
بيا مسج راغلو ويل ولي ځواب نه
راکوي.

. نو ما بيا هيڅ جواب ورنکړو
دغرمی د ږوپی وخت وو بيا مسیج
راغلو ما بيا جواب ورنکړو ځکه زما
موبایل کی روپی نه وی
نو لږ وروسته زنگ راغی چی پورته
. می کړو هغه جني وه
. ویل یی ولی جواب نه راکوی
. ماویل زما موبایل کی روپی نشته
موبایل یی کټ کړو لږ وروسته یی
250افغانی راولیکلی
نو زه هم ډیر حیران شوم چی دا
څنګه کیسه ده خلک انجونو ته روپی
لیکی خو ماته جني روپی راولیکلی
ډیر حیران شوم نو ما هم ومنله چی
په رشتیا عاشقه شوی نو ما هم پریکړه
. وکړه نور به یی زړه ساتم
مسیج می ورته وکړو چی ولی دی

. راویکی خو ستا به پکار شی .
خو هغی ویل چی ستا لپاره خپل
ژوند دلاسه ورکوم خو تا نشم دلاسه
. ورکولی .
. نو زما زړه یی په دی خبرو وگټلو .
. بس نو ماهم زړه ورباندی وبایلو
خو اوس مشکل دا وو چی هغه کور
تلولو هرات ته .
بس وخت تیریده دهغی کور لارو
هرات ته .
. زه هم ډیر پسی خفه وم
بس نو په موبایل کی می ورسره
. مسیج کولو هر ماښام
هر وخت به مو تر ډیره وخته ویښ
وو او کفه به مو کوله
ماورته وویل ته خو دومره لیری لاری
چی اوس دی لیدل ډیر سخت کار دی
.

ویل یی گرانه زره چی په زره مین
شی فاصله نه غواری .
ماویل که زه دبلې جنی سره مینه کوم
او ته دبل چاسره نو په یو او په بل
خه خبریگو .
هغی وویل زه خو دا کار نکوم خکه
. چی زه پر تا میینه یم
او تاسره پاکه مینه کوم خو زما پر تا
. شک دی چی ته داسی ونکړی
نو ما ورته وویل نه نه گرانی هغه
وخت خو زه پر تا مین نه وم خکه می
داسی خبری کولی .
اوس چی پرتا مین شوم ته رانه
دومره لیری لاری .
ویل سمده کوم مشکل ندی ماخکه
تاته وویل چی زموږ کورخی هرات ته
چی ستا زره لږ نرم شی .

زه بیرته درخُم ماسی دلسو شیو لپاره
. د ماما کره تللی یم
.نوزما زره پیر خوشاله شوو
ما ورته وویل سمده دروغجنی
. هغی ویل زه دروغجنه نه یم
.ماویل هوو رشتیا وایی
.هغی وویل سمده خوښه ستا
نو ماورته وویل ښه شپه ولری ماته
. خوب راخی
. هغی ویل ښه شپه ولری کرانه
نو زه ویده شوم سهار چی پاخیدم نو
.مسیج راغی لیکلی وو
ښکلی سهار دی پخیر په دی هیله چی
. جور او روغ به وی
.نو ما هم جواب ورکړو
.روان شوم مکتب ته
. وخت تیریده هغه جنی هم راغله

ما ورسره ستړی مشی وکړی ښه
راغلاست می ورسره وکړو.
خو مخامخ می ورسره هغه شان گفه
نشوو کولی.
نو اجازه می تری واخیسته
ماویل زه لږ کار لرم هغی ویل سمده
ورشه .
نو زه لارم بیرون ته ځکه لارم چی ډیر
ژوبل شوم .
ما دحنی سره تر اوسه مخامخ گفه نه
وه کړی .
بیرون ناست وم چی گورم دهغی
جنی سره یو هلک ستړی مشی وکړی.
ورپسی ناست ناست وو خو گفه
بیخی زیاته اوږده شوه
ماته بیخی زیاته غوصه راتله .
دځان سره می وویل دا ظالم لور خو

داسی چم راسره وکړو.

.خو څه خیر زه به دی هیږه کړم.

چی یوار درسره دوکه وکړی بیا به
ماته راځی خو بیا قسم په خدای که
درته وگورم.

نو سوچ می ډیر خراب شوو آن دومره
خراب شوم چی زړه می غوښتل چی
. هغه هلک مړ کړم .

.خو بس نشوای می کولی.

نو دهیرولو نیت می وکړو خو دزړه
. څخه دچا ایستل ډیر سخت کار دی
خو بس وخت تیریده زه لس شپي
مکتب ته لارم نه.

. بله ورځ یی مسیج رالیکلی وو

لیکلی وو چیری ورک یی دزړه سره
ولی یو پوښتنه نکوی
. خو ما هیڅ ځواب ورنکړو .

. ماڻهه بيا مسيڇ راڱو
ليڪلي وو اي بيوفا ولي خُواب نه
راڪوي ماخو دافڪر نه وو ڪري جي ته
. به دومره بيوفا او دوڪه باز وي
دي مسيڇ ڊيره غوصه راوستله نو مي
. جواب ورڪرو
ڪوره ڄم بازي هيڻڪله ماته مسيڇ
ونڪري هيڻڪله په مخ رانشي او نه
. غوارم چي ودي وينم
هغي بيا مسيڇ وڪرو ولي ولي خه
. خبره ده
ڪوم مشڪل ماخوستا سره ڪوم غلتي
نه ده ڪري نو ولي داسي ڪوي ته په
. رڻبتيا زما دزره سر يي
ماورته وويل تمسيل دي نور پريڙده او
ماته مزاحمت مڪوه
چي سمدلاسه زنگ راغي چي ورسره

وغریدم هغی جنی ډیر زیات ژړل او

. په ژړا ژړا یی خبری کولی

.نوما ورباندی موبایل کټ کړو

مسیح می ورته وکړو چی ته دبل

. هلك سره مینه کوی

نو زه دچا مینه کی غمازی نشم کولی

.

جواب یی راغی ویل یی کوم هلك كله

. زه دبل هلك سره مینه کوم

. دا چا درته دروغ ویلی

ما ورته ولیکل گوره زه دچا په خبرو

. هیڅکله باورنکوم

. خو ما په خپلو سترگو ولیدی

هغی ویل ته زما سره نیږدی څخه

. وگوره

. ماویل سمده سبا مکتب ته درځم

. سبا لارم مکتب ته

زما خور او هغه د استاد لورانی هغه

هم زما دخورانو په شان وی
ټول یوځای لارو مکتب ته زه په
. مکتب کی له خورانو جدا شوم
. جنی هلته په ټاکلی ځای ناسته وه
. بیخی زیاته خفه رامعلومیده
چی ور ورسیدم ستړی مشی می
. ورسره وکړی
زما لاس یی بنکل کړو نو ما ویل
. تمسیل کوی
نو می لاس تری کش کړو هغی راته
. وویل مکوه مکوه داسی
خو بس خبری شروع شوی ما دهغی
هلک عکسونه خستی وو نو می
. وربنکاره کړل
ویل یی را ته ورشه ستا خور ته دا
. عکس وربنکاره کړه
. چی دا څوک دی

. لارم خور ته می عکس وربنکاره کړو .
. خو هغه بیخی زیاته وار خطا شوه .
ما ورته ویل دا څوک دی خو هغی ډیر .
په وار خطایی وویل زه یی نه پیژنم .
لارم بیرته هغی جنی ته ورغلم .
چی کوره مسخری راباندی مکوه دا
. بیخی پیژنی هم نه
جنی راته وویل ته کینه چی زه درته
. کیسه وکړم .
ویل دا زما دماما زوې دی په هغه ورځ
چی زماسره یی ولیدل لږ حساب می
. زموږ دپلار ورسره وو
هغه می ورسره وکړو او یو څو روپی
می ورباندی پاتی هم شوی
او تایی چی عکس وربنکاره کړو دا
. هلک ستا دخور معشوق دی
زه یی په دي خبره ډیر زهیر شوم

. بيخي زياته بننه می ترې وغوښته

. خو ماته یی بننه وکړه

زه لارم کورته استاذ ته می وویل چی

داکیسه ده دخور کیسه می ورته وکړه

.

استاذ ویل کار مه په لره خو څارنه

یی کوه بیخي زياته زویا پوه شوي

.چې هیڅکله یې څارنه یې مه پریژده

ماویل سمده خو چې سوچ می وکړو

چی زه هم عاشق شوي یم نو زما په

مینه کی چی څوک لاس وهنه وکړی

.نو څومره زور غواړی

نو پریکړه می وکړه چی نور به کار

نلرم خو ماسی به دا هلک معلوم کړم

چی څنگه اخلاق او څنگه کورنی

لری.

نو بله ورځ ورغلم ستړی مشی می

. ورسره وکړی

. خو ډير بڼايسته اخلاق يي وو
گفه مي ورسره وکړه نو هغي رانه
. پوښتنه وکړه
وروره ليدلي مي نه يي بښنه کوه نوي
راغلي يي.
. ما ويل هوو نوي راغلي يم
. ويل دلي څوک خپلوان لري
ماورته وويل نه څوک نلرم ماڅکه
دروغ ورته وويل چي زه يي معلوم
کړم .
. چي څنگه هلک دي
خو بل آخره داهلک زما ډير ټينگ
ملگري شوو
. خو چي ماکوم معلومات وکړل
. نو دا هلک بيخي ځانگړي شخص وو
ماهه ورته دزړه خبري کولي او هغي
هم دخپل زړه خبري کولي

خو لږ وخت وروسته خبر شوو چې
. زه دهغی ورور یم
. نو مکتب ته بیخی نه راتلو
او زه می دخور په حالت پوهیدم چې
. زیاته خفه وه
ماښام ډوډی مو وخوړه استاذ لارو
. دخوب کوټی ته
زه او زما خورانی پاتی شوی نو می
خورته وویل خوری زه پوهیگم چې
. ته ولی داسی خفه یی
خو ان شاء الله که زه ژوندی وم
. استاذ باندي هم منم ستا کیسه
خور می وویل کومه کیسه ده چیشی
. کیسه
نو ما ورته پاک وویل او سبا می هغه
. هلک ته زنگ وکړو
او ورته ومی ویل چې مکتب ته راشه

ياره پول ديغت دي.
خو ډير ټينگار يي کولو خو ما هم
. ورسره سم ټينگار کولو
.خو اخير مي مجبوره کړو
خو راغلو مکتب ته زيات شرميدو خو
ورته لږ زړه مي ورکړو
نو مکتب رخصت شوو
لاړم کورته استاذ ته مي ټوله کيسه
وکړه چي هلک دارقم دي
نو د استاذ هم ډير خوښ شوو ماته
يي وويل دلور نوم يي واخيست ورته
. ووايه چي هلک مرکه راوليکي
ماويل سمده
خور ته مي وويل چي استاذ خو
. راضي شوو
نو اوس ته هلک ته ووايه چي مرکه
. راوليکي

خور می په سترگو کی اوبنکی راغلی.
خو نه پوهیگم چي ولې.
ماترې پوښتنه وکړه چی ولي ژاړې.
خور مې ويل چي وروره دخوشالي
ژاړم ځکه ما دافکر نه وو کړي چی زه
. به خپل دمینې هدف ته ورسم
خو اوس ستا احسان نشم ادا کولي
. گرانه وروره
نو سبا هلک مرکه راولیگه دوستې مو
ورسره وکړه.
. بله ورځ مکتب ته لاړم
هغه جني سره زما داستاذ لور یا زما
خور ناسته وه.
نه پوهیدم چې څه یې ورته ويل
. خوږیره خوشاله ورته غږیده
. زه ور روان شوم خو خبرې بس کړې
نو ماورته وویل لکه چې مزاحم مو

. شوم

ويل نا نا راځه چى ورغلم نو هغې

جنى يوه ښه ټينگه چکه په مخ

راکړه.

ويل ډير مغرور يې سم شه کنه سموم

دى.

ماويل زه خو سم يم نو ځنگه سم

شم.

. وخت تيریده

دمکتب څخه فارغه شوه لاره

پوهنتون ته

. نو بيا مې ورسره ليدل نه کيدل

خو مسيح به مې ورسره کولو زما هم

.يو کال پاتې وو

. نور نو زه هم تللم پوهنتون ته

. بله ورځ مې مسيح ورسره کولو

. هغې ويل زه راغلي يم کورته

ديوي هفتي لپاره
. ماويل زه به چيري درسره ووينم
. هغي ويل مه راسره وينه
. ماويل ولي ولي
هغي ويل زما ورور راغلي هغه ډير
. کبرجن دي
ماويل سمده گراني
. خو زه په مسيح ورسره اخته وم
نو مسيح راغي ويل ته اوس چيرته
. يې
. ماورته ويل مکتب کې يم
. ويل سمده
لږ وروسته بيا مسيح راغي ليکلي وو
. گرانه هيله کوم له مکتب لار شه
. ماويل ولي ولي
زما ورور راڅخه موبایل واخيست ډير
. غوصه در روان شوو

. نه نه گراني نه خم
هغې بيا راته مسيچ وکړو هيله کوم
زما خبر ومنه
. ماورته ويل سمده
زه له مکتب روان شوم چي دروازي ته
رسيدم نو هغه راغلو
زه يې تر لاس ونيولم دمکتب څخه
. يې ليرې بوتلم
هلته يې بيخي زيات ووهم ډير غټ
او قوي بدن يې وو
ماورته وويل کوم مشکل دي ولې مي
وهې .
ويل ته ولې زما خور ته مسيچ کوي
خو ما ورته وويل چې زه پاکه مينه
ورسره لرم .
بيايې ډير ووهم سر مي را مات کړو
بيايې راته وويل راکړه ستا دپاکې

مینی دلیل .
ماهیخ ورته ونه ویل .
بیا یی راته په غوصه وویل راکړه ستا
دمینی دلیل .
خوبیا مې خواب ورنکړو .
هغه سرې راته ویل که دې مرگ ته زړه
کیدو بیا ورته مسیج وکړه
نو هغه لارو .
زه پاخیدم روان شوم خو نشوای مې
کولی چې حرکت وکړم .
نو دمکتب څخه دیو هلک را باندي
فام شوو .
او رامنډه یې کړه او هغه نورو ته یې
هم غږ وکړو .
زما خورانی هم رغلي هغوي ډیر ډیر
ژړل ویل دا چا وکړل دا ولې وروره
چا کړې .

. خو امبولانس يې راوغوښت
زه يې تر ډاکټره ورسوم
.سر می يې را سم کړو راوې تړلو
لږ دوا يې هم راکړه.جنی راته زنگ
. وکړو ډير ډير يې ژړل
. ويل کرانه دا ټول زما دلاسه
ماورته ويل نه ستا هيڅ کومه گنا نه
وه.
خو هغې به مسیج کولو په ډير
. احتیاط
. وخت تيریده
. مينه می دلاسه ورکړه
بله ورځ په لاره تيریدم چې دهغې
کور ته راورسیدم هغه کور چې هلته
يې واده کړی وه
داسې لیونی شوم زیات زیات مې
. وژړل .

خو اخیڙ هغه راووتله چی زه ییڀ
ولیدم
ویل ای لیونیه داخه کوی
هغه حوانیڀ خخه دی داسی شی جوڀ
کڀی.
ماویل گرانیڀ دومره غمونه چی زما
دی هغه به سڀی لیونیڀ خو لآخه کوی
حان وژنه هم کوی
هغی زیات زیات وژڀل راته ییڀ ویل
ورخه گرانه اوس به میڀ خاوند راشی

پای

دکوم مشکل لپاره مسیج وکری او که

غواپی چی زما نور داسی بنکلی

ناولونه وگوری بیا هم مسیج وکری

0797335830

0730432762

ستاسو دنیکو دعاگانو په هیله ستاسو

ورور رفیع الله علی حیدر وردگ

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**